

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Taula de contingut

Anne Sofie von Otter emociona amb el ' lied'	3
El Periódico de Catalunya - Catalán - 11/01/2018	
Senyora del lied	4
La Vanguardia - Catalán - 11/01/2018	
L'ONCA referma el seu compromís de país l'any del seu 25è aniversari	5
El Periodic d'Andorra - 10/01/2018	
TOP 3 CLÀSSICA	7
Time Out Barcelona - 11/01/2018	
FA 10 ANYS	8
Time Out Barcelona - 11/01/2018	
UNA TARDE CONCARLA LA CARRERA DE ES S ULA M BARRUIDNOI , SINO SU MÚSICA	9
Diari de Tarragona - 11/01/2018	
Cantaires de totes les corals	10
Segre Catala - 11/01/2018	
Animus iocandi	11
El Periódico de Catalunya - Catalán - 11/01/2018	
Una ciutat 10, una revista 10	12
Time Out Barcelona - 11/01/2018	
Carla Bruni	27
El Periódico de Catalunya - Catalán - 11/01/2018	
Dos 'toques franceses'	30
Viva Málaga - 10/01/2018	
La fe y el destino	31
El País Cataluña - 11/01/2018	
Artur Mas demana «no posar en perill» la majoria sobiranista i evitar noves eleccions	32
Diari de Girona - 11/01/2018	

Anne Sofie von Otter emociona amb el 'lied'

CRÒNICA La 'mezzo' i Kristian Bezuidenhout, el seu company al fortepiano, captiven el Palau

|| CÉSAR LÓPEZ ROSELL
BARCELONA

L'elegància suprema d'Anne Sofie von Otter (Estocolm, 1955) i la mestria del sud-africà Kristian Bezuidenhout al fortepiano van imposar la seva llei, dimarts, en el cicle *Palau Grans Veus*. La gran dama sueca del cant va desgranar amb una dicció i expressivitat perfectes, malgrat que el pas dels anys ha restat una certa brillantor a la seva veu, un programa consagrat a la generació dels primers impulsors del *lied*, entre ells Wolfgang Amadeus Mozart i Franz Joseph Haydn, culminat amb obres de Franz Schubert. L'artista va incloure en el

repertori tres peces del seu compatriota Adolf Fredrik Lindblad, autor del segle XIX, d'influència mozartiana.

La unió de la musicalitat i naturalitat de l'instrumentista de l'exquisida *mezzo* amb la sonoritat del Paul McNulty de Bezuidenhout va crear el clímax de les interpretacions de l'època en els exclusius salons on els melòmans es reunien per disfrutar del màgic acoblament de la poesia i la música.

INTERPRETACIONS INTENSES // L'originalitat de la proposta va captivar un auditori immers en la delicadesa del repertori. Després de 17 intenses inter-

►► Anne Sofie von Otter i Kristian Bezuidenhout, al fortepiano, al Palau.

pretacions, incloent-hi tres obres per a piano de Schubert recreades per l'instrumentista que havia sorprès recentment el Palau amb la integral de les sonates de Mozart oferides en dues temporades. Von Otter i el teclista van regalar dues aclamades propines: *An Sylvia*, de Schubert, i un *lied* de Lindblad.

Va ser una nit de fascinació sonora. La diva escandinava no va dub-

tar a ressaltar la bellesa del recinte modernista i expressar la seva felicitat pel retrobament amb la sala després de la seva llunyana actuació el 1991 amb John Eliot Gardiner. Sense perdre mai de vista l'objectiu d'expressar amb el seu polít fraseig tota l'emoció dels textos va administrar bé els seus recursos per arribar a Schubert en plenitud. Va cantar amb una naturalitat allunyada de

tot artifici i, sobretot, va transmetre l'univers líric interior de les peces recreades. Bezuidenhout va ser molt més que un col·laborador necessari. L'interpret, que alterna les seves actuacions amb el fortepiano amb les del clavicèmbal i el piano modern, va ser un acompanyant de luxe.

COMPENETRACIÓ MODÈLICA // De la compenetració entre tots dos va sorgir un modèlic viatge per quatre petites obres de Mozart (que va escriure una trentena de *lieder*), d'entre les quals va destacar *Abendempfindung*, al·lusiva a la mort, i l'alegre cant amorós d'*An Chloe*. A *Ariadne auf Naxos*, cantata de Haydn, va traduir molt bé la desolació de la protagonista abandonada per Teseu.

L'artista va fer seves les naturalistes i amoroses composicions de Lindblad i va desplegar tot el seu carisma amb Schubert, començant per l'ària d'Axa de l'òpera *Rosamunde* i seguint amb poemes de Goethe, Ritter von Leitner i Von Schlegel. Un bon final per a aquesta artista d'aristocràtica presència, tant pel seu origen familiar com pel seu saber estar sobre l'escenari. ■

CRÍTICA DE LIED

Senyora del lied

**Anne Sofie von Otter /
Kristian Bezuidenhout**

Obres de: Mozart, Haydn,
Lindblad, Schubert
Lloc i data: Palau de la
Música Catalana (9/1/2018)

JAUME RADIGALES

Fidel a un repertori sempre adequat a les seves característiques vocals, Anne Sofie von Otter ha estat una intèrpret de referència del barroc i del classicisme en el terreny operístic. Però també del lied, un gènere que ha servit perquè el cicle Grans Veus del Palau obrís foc amb aquesta gran senyora del cant.

El pas dels anys ha debilitat el color dels aguts i alguns greus resulten lleument opacs. Però les mitges veus i, sobretot, l'expressivitat juguen a favor de la mezzo sueca. Això, unit a una encertada comunicació amb el públic, va convertir la vetllada en un esdeveniment senzillament extraordinari.

Molt eficaç amb els Mozarts inicials, va ser amb la cantata *Ariadna a Naxos*, de

Les mitges veus i, sobretot, l'expressivitat juguen a favor de la mezzo sueca

Haydn, quan Von Otter va exhibir les millors cartes, que va mantenir amb tres cançons del suec Adolf Fredrik Lindblad i, sobretot, amb el Schubert de pàgines tan exigents com *Der Winterabend* o *Waldesnacht*.

Un altre dels al·licients del concert va ser Kristian Bezuidenhout, davant d'un pianoforte que va permetre apropar-nos a l'esperit dels inicis del lied, al servei tant de les cançons com de tres breus peces de Franz Schubert. Senzillament memorable.●

Peralba, Janer,
Gelabert i Claret, ahir.

Un aniversari amb exclusiva

► L'ONCA celebrarà el 25è aniversari amb una peça 'ad hoc' de Salvador Brotons Pàgina 3

BALANÇ I PRESENTACIÓ DE LA TEMPORADA 2018

L'ONCA referma el seu compromís de país l'any del seu 25è aniversari

El concert del quart de segle estrenarà una composició exclusiva de Salvador Brotons

L'orquestra estructura l'any d'acord a quatre pilars que inclouen l'educació i els projectes socials

MIREIA AGUILAR
ANDORRA LA VELLA
@MireiaAguilar

L'Orquestra Nacional Clàssica d'Andorra (ONCA) va presentar ahir el programa de la temporada 2018, que estarà marcat pel 25è aniversari de la formació, creada coincidint amb l'aprovació de la Constitució del país el 1993, però també per la voluntat de consolidar el posicionament clau que ha aconseguit en el teixit social de la societat andorrana, i no només en l'àmbit cultural, durant el darrer quart de segle. Així ho van explicar la ministra de Cultura, Joventut i Esports i també presidenta de la Fundació ONCA, Olga Gelabert; el conseller delegat de Crèdit Andorrà i vicepresident de la Fundació, Josep Peralba i el director artístic de l'ONCA, Gerard Claret, que van coincidir a felicitar-se per «l'èxit de la col·laboració publicoprivada» que va permetre la creació, el creixement i la consolidació de l'orquestra. La celebració dels 25 anys del 'orquestra i de la promulgació de la Constitució andorrana es faran coincidir en un concert el 13 de març pel qual el reconegut compositor català Salvador Brotons ha creat unes peces *ad hoc* que es podran gaudir a l'Auditori Nacional en primícia. Es tracta d'una coproducció amb la Gio Orquestra de Girona, un doble concert per a violí, violoncel i orquestra que tindrà com a fil conductor *La marxa del Consell*, de Mossèn Enric Marfany. Aquesta producció compta amb la col·laboració del Consell General d'Andorra.

El pressupost per a aquest any de celebracions s'ha quedat exactament igual que el de l'any passat, segons va informar la ministra: 305.000 euros.

BALANÇ // Tot i el notori camí que ha recorregut l'ONCA en només 25 anys del qual Claret va considerar que «els andorrans podem sentir-nos més que raonablement satisfets» per les fites aconseguides. El director artístic va recordar, per exemple, que el 1993 només hi havia una persona amb formació musical andorrana i ara arriben a la meitat, ja siguin nacionals o persones de fora que han estudiat música al Principat.

► Concert de la JONCA dirigit per Gerard Claret a l'Auditori Nacional d'Andorra.

les xifres

305.000 euros
de pressupost per a aquesta temporada, igual que l'anterior.

13.272 espectadors van gaudir de la temporada 2017, 146 menys que el 2016.

50% dels integrants de l'ONCA s'han format a Andorra.

L'autocrítica va arribar per part de Josep Peralba: «M'agradaria que l'ONCA comptés amb més patrons i que la societat s'impliqués més, que no hi hagi excuses de si fa fred per anar a veure un concert. Aquest és un projecte de tots, que pot fer molta feina pel país», va recordar. Claret va ser més prudent i va assegurar que «les orquestres són com els equips de futbol, les coses a millorar es tracten dins del vestidor».

La temporada 2017 va tancar amb 13.272 espectadors, 146 menys que el 2016 però amb un augment de més de 3.000 persones respecte de les xifres de 2015.

QUATRE PILARS // L'agenda dels propers 12 mesos a la Fundació ONCA s'estructura d'acord a quatre pilars: l'orquestra, la Jonca, el projecte educatiu i el projecte social. «Avui en dia ningú s'imagina una orquestra que no més es dediqui a tocar», va dir Claret en referència a les accions que porten a terme a les escoles i amb col·lectius de risc d'exclusió de la cultura.

La Fundació ONCA té previst seguir realitzant durant aquest any i de la mà de Josep Maria Aragay les activitats al Centre Penitenciari i amb els joves del Centre d'Acolliment d'Infants i Joves La Gavernera i de l'Àrea de Suport als Joves tutelats i extutelats del

els imperdibles

- 1 Concert 25è aniversari**
13 de març. Coproducció amb l'Orquestra de Girona, *Doble concert per a violí, violoncel i orquestra* de Salvador Brotons.
- 2 Inauguració al Palau**
18 i 20 de gener. *Integral Simfonies Mendelssohn II* obrirà el cicle al Palau amb la participació de l'actriu Aina Clotet.
- 3 Actuació a París**
Data per definir. La formació de cambra tocarà a la capital francesa amb la voluntat de fer d'ambaixadora cultural del Principat.
- 4 Concert de Meritxell**
16 de setembre. La Jonca comptarà amb una direcció col·legiada de Gerard Claret i del director convidat grec Yannis Papaioannou.

Ministeri d'Afers Socials. Com a novetat, el 2018 es faran projectes socioeducatius amb diversos col·lectius de l'Hospital Nostra Senyora de Meritxell. A més, en l'àmbit de l'educació arriben novetats com per exemple tallers de música per a nounats i mares gestants.

ELS CONCERTS // La Fundació ha programat un total de 44 activitats per a aquest any, de les quals 16 són concerts de l'ONCA o la Jonca. El pròxim se celebrarà el 18 de gener al Palau de la Música Catalana i el 20 de gener al Teatre Comunal d'Andorra la Vella on s'interpretarà *Integral Simfonies Mendelssohn II* que comptarà amb la presència de l'actriu catalana Aina Clotet en el paper de la germana del compositor, privada de la carrera musical del germà per raons de gènere. «Hem incorporat interpretacions d'actors perquè ho fa més atractiu i aclaramos», va comentar Claret. Altres cites imperdibles seran l'actuació de la formació de cambra prevista a París però sense data tancada encara, la segona actuació de l'ONCA a l'església de Sant Esteve a l'abril dirigida pel director Abel Tomàs i amb la participació del poeta català Josep Pedrals, el Concert d'Estiu o el diàleg d'estils musicals del Concert de Meritxell. ▢

TOP 3 CLÀSSICA

Recitals, concerts, òpera... Una tria de la millor música clàssica de la setmana

MARK HANAUER

↑ Filharmonica de Viena amb Gustavo Dudamel

Un dels concerts més esperats dels últims mesos, reuneix una de les orquestres de més prestigi internacional dirigida per un dels directors més sol·licitats del moment. Al repertori, Mahler (*l'Adagio* de la *Simfonia núm. 10*) i Berlioz (*Simfonia Fantàstica*).

→ L'Auditori. M: Marina. Dg. 14. 19 h. 25-175 €.

↑ Daniel Barenboim

L'argentí torna a Barcelona per actuar com a pianista al Palau, on va debutar al piano el 1962 amb 19 anys. Més endavant hi tornaria com a intèrpret de piano o com a director d'orquestra amb diverses formacions. Un mite vivent de la música del nostre temps.

→ Palau de la Música Catalana. M: Urquinaona. Dj. 11. 20 h. 33-99 €.

CHRIS GLOAG

↑ Poliuto

Paral·lelament a les funcions de *L'elisir d'amore*, el Liceu proposa dues versions de concert d'un altre dels títols de Donizetti. El gran atractiu és la presència de dos dels cantants més sol·licitats de l'actualitat com són Gregory Kunde i Sondra Radvanovsky.

→ Gran Teatre del Liceu. M: Liceu. Dc. 10 i ds. 13. 20 h. 12-260 €.

FA 10 ANYS

Com us vam pintar l'art
als primers Time Out

SANTA COLOMA

A l'obertura d'art del primer Time Out parlàvem de l'exposició *Art Mix 2007*, en la qual una sèrie d'artistes de Santa Coloma reflexionaven sobre la construcció de la identitat en un entorn global.

OBRA ÚNICA

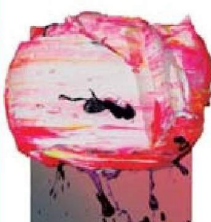
A una de les peces setmanals, *Obra única*, explicàvem la història rere algunes de les obres mestres que es podien veure a la ciutat cada setmana, de Tàpies a Josep Ponsatí.

100 ANYS

Celebràvem el centenari de la construcció del Palau de la Música, i recordàvem que l'obra de Domènech i Montaner va ser sufragada pel poble.

JOVES I NOUS

Entre les pàgines d'art de la revista del primer any vam parlar amb Yago Hortal, que exposava a la Galeria Senda, amb Rai Escalé, amb els creadors del SWAB, que celebrava la segona edició, i amb els artistes del centre d'art Piramidón.

La mirada

desde Barcelona

POR **LLUÍS AMIGUET**
@LluísAmiguet

UNA TARDE CON CARLA LA CARRERA DE LA BRUNI NO ES SU MARIDO, SINO SU MÚSICA

Periodista

Amiguet es autor y cocreador de «La Contra» de La Vanguardia desde que se creó, en enero de 1998. Comenzó a ejercer como periodista en el Diari y en Ser Tarragona.

Saber preguntar. Al acabar la entrevista, me interroga sobre Catalunya y España. Así vuelvo a darme cuenta de que no estamos tan lejos de nuestros vecinos y de que no hay soluciones si no son compartidas con ellos

A la naturaleza, amigos, nuestra felicidad le importa muy poco. Y a la genética, todavía menos, por eso, es esencialmente injusta al distribuir sus gracias. O al menos uno siempre se queda con la sensación de que podría haber sido más generosa con él y darle algún centímetro de más (cada uno decidirá dónde) o de menos.

Ayer tuve la suerte de comprobar, sin embargo, que esa injusticia puede ser espléndida. Lo pensé cuando me tuve que poner de puntillas para darle los tres besos de rigor (acercando la mejilla: nunca los labios) que la bendita etiqueta francesa considera permisibles en el primer encuentro con una dama.

Porque la genética no ha regateado nada a Carla Bruni, ex primera dama de Francia, extop model y *chancelière de la chanson* que actúa mañana en el Palau de la Música barcelonés (la política tampoco regateó nada a Nicolas Sarkozy, expresidente de la República, que le acompañaba pero tuvo el buen gusto de dejarnos solos durante la entrevista en su camerino de una televisión en Madrid).

Inteligencia, chispa, charme, un físico que a los cincuenta sigue siendo de top-model y la impagable confidencia de que era más divertida su vida en la pasarela que como primera dama de Francia en el Eliseo, donde recibía vestidos maravillosos, pero, hélas, tenía que devolverlos, porque la mujer del César no sólo debe ser honrada sino vestirse con su propio dinero (y ella tiene, por su cuna aristocrática y los

millones de discos vendidos, mucho más que su marido).

Las modelos no son, me explicó con modestia, las mujeres más guapas, sino las que mejor se adaptan a las exigencias de la industria, que excluyen precisamente a las de curvas pronunciadas y más atractiva feminidad. Del mismo modo, las mejores parejas para una gran mujer no son los grandes hombres, sino quienes saben aplicar su talento a conseguir formar un gran equipo juntos.

Reconoce que era más divertida su vida en la pasarela que como primera dama en el Eliseo

Ayer en Madrid, él, el gran Sarkozy, es quien hace pasillo mientras su esposa se promociona

Pero lo que convierte a la Bruni en un vector de feminina modernidad es su voluntad de hacer compatible la estabilidad de su matrimonio -que ya ha superado la década pese a que nadie daba un céntimo por él- con su negativa a ser reducida a señora de Sarkozy. La cantautora reconoce como «su hombre» al exjefe de estado, pero no espera de él más que apoyo, cariño y compañía. A cambio, está dispuesta a compartirlo todo. De hecho, ahorró a su marido, cuando era presidente,

las críticas que arrojaban en la prensa por las lujosas vacaciones de la pareja presidencial explicando que las pagaba ella con su fortuna personal y no los franceses.

La carrera de la Bruni no es su marido, sino su música. Y hay momentos, por tanto, en que ella supo supeditarla a los intereses de su consorte, como cuando estaban en la presidencia, y otros, como ayer en Madrid y mañana en Barcelona, donde ha sido él, el gran Sarkozy, quien hace pasillo mientras su esposa se promociona.

El único consuelo, mezinquo, lo admito, de los que no hemos sido bendecidos por la genética con la generosidad que prodigó en la Bruni es pensar que a quien tanto tuvo, tanto el tiempo quitará y que, entonces, será mayor su desgracia que la de quienes perdamos mucho menos. La Bruni me admite que nada mejora con la edad sino la capacidad de encajar su deterioro, pero añade que sólo quienes han dedicado sus mejores años a los demás llegan a cumplir muchos sin lamentarlo.

Los mejores entrevistados de mi vida han sido los que no sólo sabían responder bien, sino que, además, sabían preguntar, porque querían saber. Y Carla Bruni, al acabar la entrevista, me pide que cierre el micro y me interroga con tacto y sutileza sobre Catalunya y España y lo compara con acierto con los problemas de Francia. Así vuelvo a darme cuenta de que no estamos tan lejos de nuestros vecinos europeos en lo que les preocupa y de que no hay soluciones para lo que nos ocupa si no son compartidas con ellos.

Cantaires de totes les corals

Sr. Director:

El recent traspàs de Lluís Virgili i Farrà, director coral, pedagog musical, activista i dinamitzador cultural, ha tingut, com no podia ser de cap altra manera, un ressò molt significatiu a la premsa local.

Aquí em permeto fer un retret a la informació que el Diari SEGRE, amb el títol de *Lleida acomiada Lluís Virgili*, va donar el dia 31 de desembre a la pàg. 38.

Es diu en aquesta que la cerimònia religiosa de Santa Teresina "es va convertir en un palau de la música presidit per una immensa coral de l'Orfeó Lleidatà".

Aquesta afirmació no s'adiu al que realment va succeir. Ja que el gran grup de cantaires, entre els quals em trobava, era de totes les Corals de Terres de Lleida i, fins i tot, de més enllà.

No és correcte, doncs, que l'Orfeó Lleidatà capitalitzi en exclusiva la celebració coral del comiat de Lluís Virgili i Farrà.

AMADEU RIU I OLIVA

Animus iocandi

Ferreres

**Una ciutat
10, una
revista 10**

IVÁN MORENO

Tres individus deambulen pels carrers de Barcelona des del vespre fins a la nit arrossegant un 1 i un 0 gegants i un generador elèctric. No és una 'performance', tot i que les persones amb què es creuen s'ho poden pensar. Són gent de Time Out Barcelona que busquen un lloc, però no qualsevol, per fer la foto de la portada del desè aniversari. Ho proven i ho proven. I ho tornen a provar. Aquesta escena pot servir per resumir com és l'esperit Time Out: il·lusió i compromís. I pensar molt. Aquest esforç es fa per al número 487: ja han passat deu anys des que es va publicar el primer número, però continuem amb les mateixes ganes de treure el millor de la ciutat. A través de les nostres pàgines hem apostat pels joves amb talent, com quan el 2008 ja vam avisar que s'havien de seguir les incipients carreres del dramaturg Jordi Casanovas, l'actor Nao Albet i el fotògraf David Ruano, entre d'altres. Vam fer un homenatge a Pepe Rubianes quan ens va deixar el 2009, i ens vam empenyar quan van apujar l'IVA a la cultura el 2012. Ens vam fotre, amb un somriure amarg, de la corrupció de la nostra ciutat quan vam descobrir les converses que gravaven els gerros d'alguns restaurants. Hem reflexionat sobre el turisme i altres problemes cívics, hem posat l'altaveu a les dones creadores i hem reivindicat la diversitat sexual. Hem projectat com podria ser la Barcelona del futur i hem indagat en la seva història, des del 1714 fins a la Guerra Civil. En els moments magres ens hem aferrat a la cultura. I ens hem fet famosos per les nostres llistes: les millors braves, el top 10 d'arrossos, els llocs més bonics de la ciutat, bars per fer un gintònic collonut... Setmana rere setmana, hem pres el pols a la ciutat i us l'hem explicat amb el rigor (i la conya) que us mereixeu. Copsar tot el que ha passat aquesta dècada és impossible, però sí que us hem intentat resumir des de la nostra perspectiva tot el que hem viscut en els nostres primers deu anys de vida.

María José Gómez

Vertigen 'gastro'

En els darrers deu anys, Barcelona s'ha convertit en un *hub* de cuines del món, de menjar ràpid i d'avantguarda

Per Ricard Martín

Albert Adrià

Parlar de les coses del menjar a Barcelona en els darrers deu anys és parlar d'un sector que va iniciar la seva reconstrucció després de ser arranat per una crisi tan salvatge com la del totxo. Així, les primeres víctimes van ser els sumptuosos restaurant-club, sovint amb més artífici que bona cuina: cap al 2008 va començar una sagnia de *lounges* en què van acabar petant clàssics com el Salsitas, Pacha o Danzatoria. Que en aquest primer -lloc de reunió del que en diem *beautiful people*- avui hi hagi una hamburgueseria llardosa, ens dona pistes: el

2009-2010 va ser el moment en què l'hamburguesa va fer el gran salt. Després de dècades de menyspreu, locals com el Bacoa i el Your Burg! van revalorar l'entrepà rodó amb bona carn i receptes (amb tant d'èxit que arrosseguem una bombolla de *burger* prostituída fins avui).

Paral·lelament, cap al 2008, els pocs diners que tenia la joventut per sortir a sopar els va invertir al migdia, en el retorn a la bodega: el vermut, la croqueta, les xips i les llaunes. Una cosa que ha passat a ser tan intergeneracional que ara és un ritual que substitueix

els dinars (el 2004 a fer el vermut hi havia iaïos amb boina i bastó, i no pas barbut amb monyo). I mentre Ferran Adrià regnava en la cuina d'avantguarda mundial, el seu germà Albert havia iniciat una revolució menys vistosa però decisiva: el 2006 ho va petar l'Inopia Classic Bar, preludi de la invasió de braves, russa i croquetes de la qual avui és impossible escapar. Bo: ja no costa trobar tapes decents i el jovent es va tornar a interessar per clàssics com El Vaso de Oro. Dolent: uniformització fins a la náusea d'una carta i estètica. L'espurna

AL →
DAVANT

Compra entrades i reserva taula a timeout.cat

#001
10 de gener 2008

#008
28 de febrer 2008

del l'Inopia a Sant Antoni també va contribuir a la *hipsterització* del barri: una bomba que va esclatar de ple amb l'obertura del Federal i la sacralització dels ous Benedict i el *brunch*. Oi que no us hauríeu pensat mai que hi ha connexió braves-kombucha?

Tornem als Adrià: també se'ls pot atribuir part de l'insuperable múscul i Michelin d'alta cuina d'avantguarda de què presumeix la ciutat. Tancar el Bulli i anar a Barcelona ha sigut decisiu en la fesomia *gastro* de la ciutat. D'ençà de la seva associació amb la família Iglesias i l'obertura del Tickets, el 2011, han comptat els restaurants (Pakta, Hoja Santa, 41°, Enigma) amb estrelles Michelin. De retruc,

IVÁN MORENO

també han triomfat els seus hereus, el Dos Palillos i el Disfrutar. Sense treure mèrit, esclar, a les decisives aportacions de Carme Ruscalleda i Raül Balam, que va portar al cor del luxe la seva visió de la tradició catalana amb el Moments i el Blanc. I el Lasarte de Berasategui: per fi, el 2016 Barcelona va tenir el primer restaurat amb tres estrelles.

Tornem a Sant Antoni: també és el bressol de la febre que a partir del 2009 ens va envair uns anys: el gintonic, amb el gran exponent del Xix Bar. Semblava que de nit només et podies fotre una copa baló amb una amanida surant. Bo: vam aprendre a fer bons gintonics. Amb el *twist*, no pas amb la rodanxa, que se'n menja el gas. Dolent: la ridícula afectació exhibida per preparar el còctel més simple de la història. I també hem vist com, tot i l'expansió dels bars de vins, la birra artesana (impulsada per l'augment de les canyes ben tirades) li ha guanyat la partida al vi per arribar a la joventut: només

heu de visitar el Beerxample i el Poblenou. Noms: Napabeer, Ale & Hop, Edge Brewing, els restaurants del Mosquito...

Aquests darrers han sigut decisius en la popularització del fet asiàtic més enllà del sushi: avui, ramen, yakisoba, *pho*, *gyoza* i *buns* són menjar popular i quotidià gràcies a grans restaurants com el Ramen-Ya Hiro o els Koku Kitchen. I d'Àsia a Sud-amèrica: el 2007 menjar peruà aquí era desconegut. Avui, gràcies a l'obertura del Tanta el 2011 –i a la tasca de pioners com Café Ninoska–, els cebiches i el pisco sour són part de l'escena gurmètica de la ciutat, i el Carib també ensenya la poteta cítrica i picant. No hi ha ni un restaurant amb pretensió que no tingui un ceviche o un *tiradito*. I gràcies a Déu que l'embranchada de mexicans veritables com La Taqueria o el Tlaxcal han relegat a un paper secundari i *trash* els locals tex-mex, aquells de menjar porqueria a preu de restaurant mitjà.

#023
13 de juny 2008

#086
24 de setembre 2009

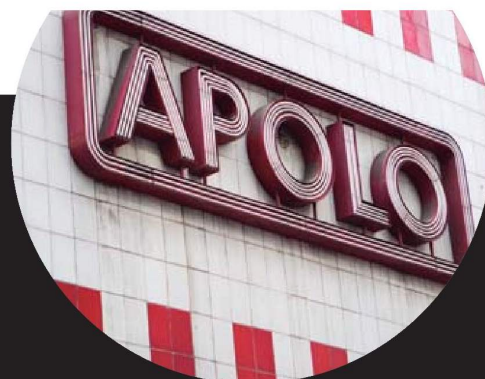

#096
4 de desembre 2009

Bona si sona

A Barcelona la música surt de soterranis i terrats, i així ha estat durant els nostres 10 anys d'història, en què hem gaudit de grans grups en sales i festivals... i ens hem clavats alguns ensurts.

Per **Marta Salicrú**

Antònia Font

La cultura no és un luxe

Però ho ha estat durant la meitat de la història de Time Out. L'augment el 2012 del tipus d'IVA del 8 al 21% en els espectacles pel govern del PP ha posat en risc diversos dels nostres negocis, entre ells la música en viu. Vam denunciar que disminuïria el consum de cultura i que com a mesura recaptatòria seria un fracàs i ens vam manifestar al costat d'artistes, promotors de concerts i melòmans. El 2017 per fi ens han donat la raó i el mateix PP ha claudicat.

Big bang!

Han esclatat Sílvia Pérez Cruz, Manel, Joe Crepusculo, La Pegatina, Andrea Motis, El Petit de cal Eril, Maria Rodés, The New Raemon, Anímic, ZAI, Les Sueques, Maria Arnal i Marcel Bagés, Extraperlo, Doble Pletina, Núria Graham i Rosalía; brillant La Casa Azul, Mishima, Hidrogenesse, Joan Colomo, Roger Mas, Love of Lesbian i Refree, i anat a l'ocàs després d'emetre llums rutilants Antònia Font, Standstill, Els Surfing Sirlles i Uri Caballero, i el rei Peret.

Mishima

Topografia festivalera

El mapa de Barcelona a partir de la ubicació dels seus festivals no és ara el mateix que fa una dècada. El 2008 el Primavera Sound ja estava més que consolidat al Fòrum, que se li començava a quedar petit i el feia expandir per la ciutat amb programació paral·lela i gratuïta. Però el recinte allà on la Diagonal toca el mar també va acollir els tres Summercase, l'últim precisament el 2008, i aquell mateix any l'única edició del Daydream –un concert de Radiohead amb molts teloners disfressats de festival– i per primer cop el Cruïlla, que s'instal·lava a Barcelona després de néixer a Mataró per créixer i esdevenir la gran cita musical de l'estiu a Barcelona. La crisi econòmica contribuiria a fer petar la bombolla de festivals –que torna a estar més inflada que un gall dindi–, mentre Sónar, Cruïlla i Primavera anaven guanyant públic, d'aquí però sobretot d'allà, batent rècords de públic i col·leccionant fites artístiques. L'antic festival de Música Avançada –ara de Música, Creativitat i Tecnologia–, que el 2018 celebra el 25 aniversari, deixava el Raval per Montjuïc el 2013 quan feia els 20. I els que deien que la gespa seria menys verda a la fira, s'equivocaven.

AL →
DAVANT

Compra entrades i reserva taula a timeout.cat

#099
24 de desembre 2009

#137
6 d'octubre 2010

MARIA DIAS

Música urbana

Està passant arreu: l'R&B i les diferents formes del hip-hop estan desbancant el rock com el nou pop. I aquí anem pel mateix camí: calculeu la mitjana d'edat dels assistents als concerts de *guitar heroes* i als d'MCs per constatar cap on va el futur. A la Península, una nova generació de rapers ha agafat el relleu a la vella guàrdia dels pioners dels 90 fent-se seu el trap ianqui. Barcelona ha estat una *fuckin' trap haus*.

Clàssica

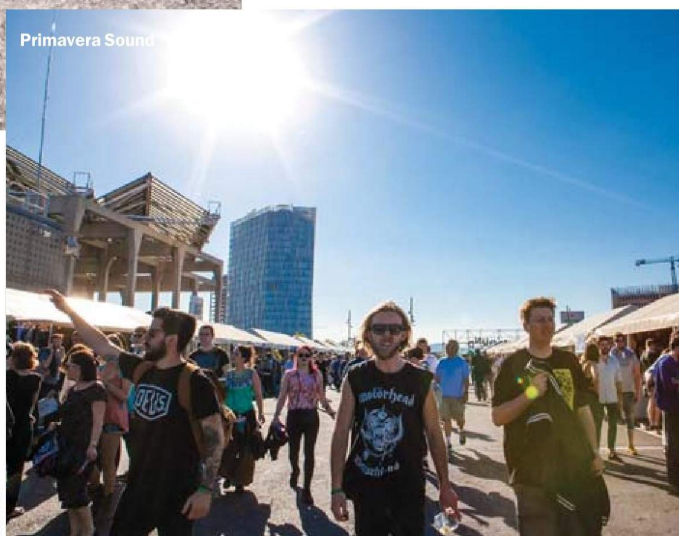
Com en tots els gèneres musicals, la presència d'astres internacionals a Barcelona durant els últims 10 anys també ha crescut. Ens hem acostumat a poder sentir en directe cada dos per tres Gustavo Dudamel, Philippe Jaroussky, Cecilia Bartoli, Jonas Kaufmann, Edita Gruberova, Lang Lang, Grigory Sokolov, Martha Argerich, John Elliot Gardiner, Daniel Barenboim i Anne-Sophie Mutter. Celebrem-ho.

L'Ajuntament vs. l'Àpolo...

"Si tanca l'Àpolo, que tanqui Barcelona", deia l'Andreu Gomila, aleshores el director de Time Out, quan la tardor del 2012 l'Ajuntament va ordenar el tancament de la sala de concerts per deficiències provocades per la humitat en els pilars del seu soterrani. El tancament de l'Àpolo -pocs mesos després de l'augment de l'IVA sobre els concerts: semblava l'adveniment de l'apocalipsi- va sacsejar prou la ciutat perquè algú deixés una corona de flors davant la porta. Però es va resoldre amb rapidesa, i el 2018 la sala celebra 75 anys.

...i vs. l'Heliogàbal

En canvi, continua enquistat el cas de l'Heliogàbal. Premi Ciutat de Barcelona 2012 pel seu rol en el període que ens ocupa com a factòtum per a l'emergència al *mainstream* del pop *underground* local, el 2016 va denunciar el setge de la Guàrdia Urbana. Les multes per excés d'aforament com a resultat d'una llicència de bar que no s'ajusta a la seva activitat real de sala de concerts van posar en risc la seva existència. Però l'Helio sobreviu, esperant, com Vladimir i Estragon a Godot, la llicència que li permetrà acabar les obres i ser oficialment el que és de facto.

MARIA DIAS

#140
27 d'octubre 2010

#159
16 de març 2011

#172
15 de juny 2011

Ecosistema 'queer'

Fem balanç dels últims deu anys de l'ambient barceloní: de com gai i lèsbic ha passat a ser LGBTI!

Per **Sebastià Portell**

Veníem d'aprovar la Llei de matrimoni igualitari el 2005 i el 2014 va veure la llum la Llei contra la LGBTIfòbia al Parlament. Polítics i figures públiques (Vila, Collboni, Iceta, Cruanyes, Barneda, Colau) han virat de la subtila a la visibilitat.

Però, què ha passat en aquesta dècada perquè es visquessin tants canvis en el món LGBTI?

Doncs que hi havia un ecosistema vivíssim de teixit social, cultural i artístic que estirava el carro. Des del 2008 hem vist com les lletres, com la música, com el teatre, la festa i l'univers de la comunitat LGBTI saltaven la frontera mental que s'havien dibuixat i passaven a formar part de l'imaginari de tothom.

Hem vist triomfar als escenaris peces de Josep Maria Miró, de Marc Rosich i de Guillem Clua.

Hem vist com Blai Bonet, Maria-Mercè Marçal, David Vilaseca, Mireia Calafell o Lluís Maria Todó escrivien i eren llegits en clau de gènere i sexualitat.

Hem vist com Guille Milkyway escampava la revolució sexual i com Clara Peya ens inundava amb les seves notes oceàniques.

Hem superat binarismes per anar cap a paradigmes més *queer* de les mans de Paul B. Preciado, de Diana Pornoterrorista, de Marta

Segarra, de Brigitte Vasallo i de Bel Olid.

Ens han visitat estrelles mundials, com les noies de RuPaul, Judith Butler i Jack Halberstam.

Hem vist com es consolidaven entitats històriques com el Casal Lambda, les Panteres Grogues i el Grup d'Amics Gais, Lesbianes, Transsexuals i Bisexuals, les llibreries Antínovs i Cómplices o el BCNCheckPoint.

I hem sortit de festa. I tant! Churros, Arena, Rita, el Dirty, el Circuit, el Girlie, Ká, Pluma, la Melon, Alliolí Olé, Somoslas...

Un ambient tan creatiu, viu i plural és més que un bon motiu per celebrar.

MARIA DIAS

ELS IMPULSORS

Cinc moments clau per a la comunitat LGBTI

TEORIA 2008

Apareix *Testo yonqui* de Beatriz / Paul B. Preciado, text imprescindible de la teoria *queer* i del moviment *trans* a Barcelona i Europa.

TEATRE 2012

Triomfa el teatre de temàtica LGBTI: en un mateix any s'estrenen *El principi d'Arquimedes*, de l'avui aclamat internacionalment Josep Maria Miró, i *Smiley. Una història d'amor*, de Guillem Clua.

LEGISLACIÓ 2014

El 2 d'octubre, amb el consens d'entitats històriques i agents socials, el Parlament de Catalunya aprova la Llei per garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals i per eradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia.

LLETRES 2015

Fita clau per a la literatura LGBTI a casa nostra: es recupera l'obra poètica completa de l'homoeròtic, místic i existencialista Blai Bonet.

FESTA 2017

Neix Pluma, una festa amb enfocament *queer*, i es consoliden propostes alternatives com La Ká, el grup de Las Cinco, La Melon, per a noies, i la nostrada Alliolí Olé.

AL
→
DAVANT

#176
13 de juliol 2011

#186
28 de setembre 2011

Maletes perdudes

Jordi Puntí
(Empúries, 2010)

Un pare perdut i quatre fills escampats per Europa que busquen, cadascú a la seva manera, saber qui va ser aquell camioner que anava sembrant fills a cada port. Aquesta va ser la primera novel·la de Jordi Puntí, un mapa d'Europa i un repàs dels últims 50 anys d'història de Barcelona.

Yo fui Johnny Thunders

Carlos Zanón
(RBA, 2015)

En Francis torna a casa després d'anys a la deriva. Però el seu barri ja no és el que era i el seu entorn està pitjor del que ell estava. Mai no podrà oblidar ni qui ha estat ni que no li agrada el pop. Rock'n'roll en forma de novel·la.

Primavera, estiu, etc.

Marta Rojals
(La Magrana, 2011)

Per a aquella generació que va veure's atrapada en la crisi, l'Èlia, una arquitecta que no pot projectar pisos i té massa somnis per aconseguir, sempre serà un mirall. Una dona que fa l'amor escoltant Antònia Font i es deprimeix

amb Joy Division, i que sap que tornar a casa és un mal negoci.

Tot allò que una tarda morí amb les bicicletes

Lucia Ramis
(Columna, 2013)

Què queda de tot allò que vam ser d'adolescents quan et fas gran i et perds

de vista? Ramis es va despullar per oferir-nos un relat directe de la misèria del nostre temps, on amb ben poc estem contents.

Carrer Robadors

Mathias Énard
(Columna, 2013)

En Lakhdar és un noi de Tànger que busca la llibertat i

que acabarà al Raval, al carrer on Énard va tenir un estudi i a on va aprendre a mirar el món d'una altra manera.

Aire de Dylan

Enrique Vila-Matas
(Seix Barral, 2012)

Un homenatge al món del teatre i un retrat del xoc entre les

generacions, entre els que treballen de valent i els que fan el gandul per crear bellesa. Crítica al postmodernisme? No ho sabem.

Els jugadors de whist

Vicenç Pagès Jordà
(Empúries, 2009)

Tancat en un garatge

d'una casa adossada de l'Empordà, en Jordi explica com és de difícil assumir el fracàs dels somnis d'adolescent mentre t'enfrontes a la felicitat absurda dels altres.

Els fills de Llacuna Park

Maria Guasch
(L'Altra, 2017)

Del Guinardó a Canyars, de la presó on fa de professora al lloc on va néixer, la vida de la Clara té tants camins vedats com rica és la prosa de Guasch.

La ciutat cansada

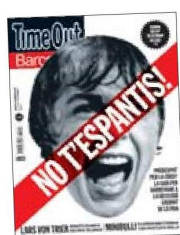
Maria Cabrera
(Proa, 2017)

El llibre de poemes de Cabrera és un cant a la llibertat, a la sensualitat de les coses i la fragilitat dels dies, que converteix l'autora en la més sincera deixebia de Vinyoli.

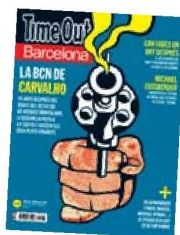
La pell de la frontera

Francesc Serés
(Quaderns Crema, 2014)

Entre els camins de la Franja de Ponent i la Garrotxa, Serés construeix perfils autèntics d'homes i dones que malden per sobreviure a casa nostra, amb la trempera de Capote i el verb de Pla.

#192
2 de novembre 2011

#207
16 de febrer 2012

#215
12 d'abril 2012

Panorama mutant

En els últims deu anys, el cinema català s'ha comportat d'una manera imprevisible i fascinant. Ho repassem

Per Josep Lambies

Time Out Barcelona sortia als carrers de Barcelona al gener del 2008, en un moment crucial per al cinema d'aquí. Feia només tres mesos, el festival de Sitges havia inaugurat la 40a edició amb *L'orfenat*, l'òpera prima de Juan Antonio Bayona, que ha passat a la història com la segona cinta més taquillera del cine espanyol, després de *Los otros*. Tothom hi veia la promesa d'una indústria que de sobte somiava a fer grans produccions. Després seríem testimonis de la perversió de la fórmula, en aquella època en què molts altres directors menors s'apuntaven al carro del cine de terror amb factura americana, sovint en anglès. No direm noms, seria lleig. Bayona no trigaria a començar a fer camí cap a ultramar, primer treballant actors internacionals a *L'impossible* i *Un monstre em ve a veure*, ara preparant la nova entrega de *Jurassic World*.

Dir que això és el més important que li ha passat al cine català en aquesta dècada és qüestió de perspectives. Fa deu anys, Bayona era un nen que sortia de l'Escac i ara treballa

Pa negre

FESTIVAL D'A
Ara fa set anys que va néixer, l'orgull del cinèfil barceloní més exigent.

LA FILMOTECA
Va traslladar-se de la seu de l'avinguda al Sarrià cap al rovell del Raval.

amb l'Spielberg. Aleshores era una inspiració per als joves, ara ja no podem dir que ens pertanyi. En el temps que fa que existim, segurament, ha fet molt més per aquesta cinematografia gent com Agustí Villaronga, amb *Pa negre* sí, però sobretot aquest darrer any amb *Incerta glòria*, la sublim i tenebrosa adaptació de la novel·la homònima de Joan Sales, ambientada durant la Guerra Civil, en un poble de la rereguarda on la misèria moral s'escampa com una epidèmia. Ara, Villaronga es proposa versionar *La mort i la primavera* de Mercè Rodoreda. Un repte poderós que serà bonic de veure.

Aquests deu anys són, sobretot, els anys de l'Albert Serra, el monstre de Banyoles, el cineasta més díscol que hem conegut. Just va ser el 2008 que *El cant dels ocells* es va estrenar a Canes, sembrant admiració i desconcert. Després vindrien les obres mestres, *Història de la meua mort* i *La mort de Lluís XIV*, dues cintes complementàries, fosques i agòniques, on vam veure carn i excrements, fred i podridura, tot engolit en un clarobscur que posava els pèls de punta. I aquests deu anys són els anys, també, en què l'Isaki Lacuesta i la Isa Campo han aconseguit finançar el rodatge de *La propera pell*, un

AL →
DAVANT

#233
6 de setembre 2012

#254
31 de gener 2013

ESTIU 1993
Nostàlgia sense condescendència a la pel·li de Carla Simón.

SES MAJESTATS
El cant dels ocells, o com s'imagina Albert Serra els Reis d'Orient.

Cines nous, perduts i recuperats

Fa deu anys, a Barcelona, hi havia cinemes com l'**Alexandra**, el **Renoir Les Corts** i l'**Urgel**, que ara ja no existeixen. Podríem fer el relat catastrofista, recordar que la pujada de l'IVA cultural l'any 2012 va ser un clatellot per al sector de l'exhibició, i plorar per aquestes sales desaparegudes que bé mereixen un rèquiem.

A canvi, hem vist néixer el **Phenomena**, primer com un programa itinerant per diferents pantalles de la ciutat, finalment amb una seu pròpia que

ja fa tres anys que esgota localitats. Ventura Pons va reobrir els antics **Texas**, com un cine de reestrenes amb preus de saldo que s'ha convertit en lloc de referència per als veïns de Gràcia. I tenim el **Zumzeig**, al barri de Sants, que des de fa un any funciona com una cooperativa, amb un programa de circuit alternatiu que no s'ofereix en cap altre cinema de la ciutat.

Elena Martín

MARIA DIAS

thriller gèlid, filmat en una estació d'esquí en temporada baixa, amb Àlex Monner traient del fons de les entranyes una força sobrenatural, de pantera engabiada.

Per últim, els nous talents. Hem vist *Amor etern* de Marçal Forés, on la fam sexual es barrejava amb el canibalisme. I hem vist, val la pena dir-ho ben fort, moltes bones pel·lícules fetes per dones joves. Recordem-les. Mar Coll, amb *Tres dies amb la família*. Neus Ballús amb *L'any de la plaga*. Les quatre noies de *Les amigues de*

l'Àgata, així com la seva actriu protagonista, Elena Martín, que l'any passat també va fer el seu debut com a directora a *Júlia ist*. Per últim, en el lloc d'honor, *Estiu 1993* de Carla Simón, la gran sorpresa de la cartellera del 2017, una història autobiogràfica on la infància es barreja amb la pèrdua i el dol, sense conductes autocompassives ni condescendència. Una meravella que, n'estem segurs, d'aquí a deu anys seguirem portant en la memòria.

#256

14 de febrer 2013

#267

2 de maig 2013

#273

13 de juny 2013

La nostàlgia

El món teatral barceloní s'ha girat com un mitjó en només deu anys: n'hi ha molts que ja no hi són, ha crescut pels marges i no s'ha recuperat encara de la crisi econòmica i de la patacada de l'IVA

Per **Andreu Gomila**

SCOTT CHASSEROT

No hi són

En aquesta dècada hem perdut dues grans figures de la interpretació, Anna Lizaran i Rosa Novell, el més avantguardista i genial de tots els artistes escènics, Carles Santos, el còmic més gran que ha vist aquest país, Pepe Rubianes, el pedagog més modern del segle XX, Ricard Salvat, i el dramaturg que va canviar la història del teatre català contemporani, Josep Maria Benet i Jornet. Sis morts que han fet petit el nostre teatre.

'ELS NOIS D'HISTÒRIA'
Josep Maria Pou va reobrir el Teatre Goya el 2008 amb la peça d'Alan Bennett.

Una foto impossible

No recordo si algú la va fer, la foto del 2008, quan Sergi Belbel dirigia el TNC, Àlex Rigola el Lliure, Calixto Bieito el Romea, i Javier Daulte i Cesc Casadesús tot just començaven al capdavant de La Villarroel i del Mercat de les Flors, respectivament. Algú ha dit que, aleshores, el sistema teatral barceloní era gairebé perfecte, amb cada espai ocupant un nínxol concret, de la tradició a l'avantguarda. Des de *La plaça del Diamant* al TNC fins a la segona edició del cicle Radicals Lliure. Del cicle de la Beckett dedicat al teatre català contemporani, a *Tirant lo Blanc*, de Bieito i Carles Santos. Del *Germanes* de Carol López de La Villarroel al naixement de la Sala Flyhard, el 2010.

Ostermeier i Veronese

Va ser quan ens vam acostumar a veure la Schaubühne de Thomas Ostermeier cada any, així com la Needcompany de Jan Lauwers, la Volksbühne de Frank Castorf... Quan vam al·lucinar amb les versions de Txékhov de Daniel Veronese. Quan Oriol Broggi descobria Valle-Inclán i ens regalava el magnífic *Luces de Bohemia*, el 2011.

AL DAVANT

#290
31 d'octubre 2013

#311
3 d'abril 2014

Compra entrades i reserva taula a timeout.cat

El coreògraf Marcos Morau

Kova

Rússia

Un nou llenguatge

El món de la dansa sempre ha viscut en precari i quan semblava que l'enginy s'havia esgotat, un xaval de València, que aleshores treballava al Mercat de les Flors, va plantar-nos als morros *Rússia* (2011), primer gran espectacle de La Veronal, i primera passa abans de *Siena* (2013), potser el millor espectacle d'aquesta dècada. Marcos Morau va reunir un equip brillant de ballarins educats a l'Institut del Teatre que, set anys després d'aquella fita, ha fet la volta al món, de Pequín a París, amb encàrrecs de grans teatres, un calendari impossible i un llenguatge nou: el kova. Darrere seu, tenim Pere Faura i Lali Ayguadé, dues fermes realitats.

'INCENDIS'
Broggi ens ha inculcat el virus Mouawad.

Un noi petit i ros

Clara Segura, Pablo Derqui, Lluís Homar i Pere Arquillué ja hi eren el 2008. Per això aquesta ha estat la dècada de Pol López, a qui el gran públic va descobrir a *Els feréstecs* (2013) de Lluís Pasqual. En el paper de Christopher Boone a *El curiós incident del gos a mitjanit* (2015), ens faria creure que era capaç de qualsevol cosa. Feia molt poc, el 2009, quan encara estudiava a l'Institut, que Julio Manrique ens l'havia presentat a *American Buffalo*. I que Pau Carrió li havia tret la màscara a *Ivan i els gossos* (2012), una peça que podria entrar dins la casella de 'generacional'.

Amb Bonito i Shengo

El 2009, van instal·lar la carpa a la plaça Margarita Xirgu un home i una dona que feien del circ pura poesia. Blai Mateu i Camille Decourtye, amb el cavall Bonito, estrenaven *Le sort du dedans*, un espectacle sensorial, que ens feia riure i plorar, enlairar-nos, ser nens sense deixar de ser adults. I d'aquí fins a *Bèsties* (2015), amb els cavalls Bonito i Shengo, la garsa Gus i les cotorres Zou, Farouche i Midinette. Ells són la punta de llança d'una generació que ha tornat a posar l'espectacle més gran del món en el primer pla, amb companyies com "eia", Animal Religion, Psirc...

#316
8 de maig 2014

#359
2 d'abril 2015

#399
11 de febrer 2016

Catàleg

Una dècada, prop de 1.500 exposicions i la consagració malgrat la crisi d'una pila d'artistes

Per Ricard Mas

Picasso/Dalí

Warhol

Mostres

EL CÀLCUL ESPANTA: uns deu museus i fundacions més unes quinze galeries de primera línia, a una mitjana de sis exposicions anuals cadascun durant deu anys... dona ni més ni menys que 1.500 exposicions de certa qualitat al llarg de la darrera dècada. Caldrà una mica de mètode: art antic. Aquí el CaixaForum dona el do de pit: *Abans del Diluvi*, *Mesopotàmia 3500-2100 aC* (2012), *Animals i faraons* (2015) i *Agon! La competició a l'antiga Grècia* són tres bons exemples de la bellesa arqueològica.

Impressionisme i segle XIX. La Fundació Mapfre ens ha obsequiat amb grans mostres: *De Van Gogh a Matisse*. Col·leccions del Museu

d'Orsay (2015) i *Renoir entre dones* (2016). El CaixaForum tampoc es queda curt: *Mestres de la col·lecció Clarck* (2011), *Pissarro* (2013), *Obres mestres de la Phillips Collection* (2016), *Sorolla*. *El color del mar* (2014). I el MNAC rebla el clau amb la recuperació d'una sèrie d'artistes catalans a cavall del canvi de segle: Casagemas, Lluïsa Vidal, Tapiró, Ismael Smith, Torné-Esquius, Gosé...

Pel que fa a les avantguardes històriques, la Pedrera ha programat el futurista Depero (2013) i el constructivista El Lissitzki (2014). El MNAC va dedicar una retrospectiva a l'escultor Juli González (2008), una antològica del trio dadaïsta Duchamp, Man Ray i Picabia (2008) i encara una exquisida exposició sobre *Joies d'artista*. *Del modernisme a l'avantguarda* (2010). La Miró, a part de les

MOLTA MÚSICA

Aquest estiu hem vist les exposicions de David Bowie al Museu del Disseny, Brian Eno al Santa Mònica i Björk al CCCB.

mostres dedicades al pintor del passatge del Crèdit - *L'escala de l'evasió* (2011), *Miró i l'objecte* (2015)-, va consagrar una expo a la Primera Guerra Mundial, *Barcelona, zona neutral* (2014). Sense oblidar Picasso al seu museu: *Davant Degas* (2010), *Picasso/Dalí* (2015) i *Retrats* (2017).

La fotografia pren cada vegada més importància en el panorama expositiu barceloní. En són mostres les exposicions de Sebastião Salgado (2014) i Philippe Halsman (2016) al CaixaForum i Gerda Taro (2009), Robert Capa (2011) i Joan Colom (2013) al MNAC.

Itambé hem tingut algunes bones notícies en l'art contemporani: Barceló (2010) i Warhol (2017) al CaixaForum, Amat (2017) a la Pedrera i les exposicions del punk (2016) i de Brossa (2017) al MACBA.

AL
→
DAVANT

Compra entrades i reserva taula a timeout.cat

#404
17 de març 2016

#424
15 de setembre 2016

Jaume Plensa

Miquel Barceló

Andrea Fraser

Creadors

PODRÍEM COMENÇAR AMB una llista dels principals creadors que ens han deixat aquesta darrera dècada: Jordi Benito (2008), Albert Ràfols-Casamada (2009), Antoni Tàpies (2012), Josep Maria Subirachs (2014), Lluís Marsans i Montserrat Gudiol (2015), Benet Rossell, Francesc Todó i Tres (2016) i Xavier Corberó (2017).

D'altra banda, hem pogut veure obra d'artistes contemporanis estrangers de prestigi internacional com Nancy Spero, Cildo Meireles, Andrea Fraser o Rosemarie Castro al MACBA; Olafur Eliasson, Mona Hatoum i Roni Horn a la Fundació Joan Miró; Ai Wei Wei, Sophie Calle,

ACTIVISME
Ferran García Sevilla
havia de celebrar una
retrospectiva al MACBA.
És notícia pel seu
activisme desimbolt a les
xarxes socials.

Paula Rego i Alexander Kluge a La Virreina, i Anna Maria Maiolino, Kerry James Marshall, Allan Kaprow i Harun Farocki a la Fundació Tàpies. Una bona collita.

Les nostres patums no han deixat d'exposar o d'estar rere iniciatives curatorials. Creadors consagrats durant la dècada del 1970 i principis del 1980 com Antoni Muntadas, Francesc Torres, Perejaume, Frederic Amat, Joan Fontcuberta, Carlos Pazos o els més recents Jaume Plensa i Ignasi Aballí. Plensa ha cedit per vuit anys una escultura, *Carmela*, a l'Ajuntament de Barcelona, instal·lada davant del Palau de la Música. Frederic Amat va foradar un *Obelisc* (2014) als jardins de Gràcia, i Antoni Llena provocà la polèmica amb el seu *Homenatge als castellers* (2012) a la plaça Sant Miquel, a tocar de l'Ajuntament. El

MNAC va apostar el 2014 per una arriscada *Maniobra de Perejaume*, i tres anys després Francesc Torres contraatacava amb la no menys excel·lent *La capsa entròpica*, que encara es pot visitar.

Malauradament, la generació que va començar a destacar a principis de la dècada del 2000, per culpa de la crisi, no ha tingut les oportunitats que es mereixia. No acabaria mai amb la llista, però destaquem aquí el conceptualisme referencialista –i filoarqueològic– de Jesús Galdón, l'informalista Yago Hortal, els delicats treballs amb paper de Mar Arza, les caricatures socials d'Efrén Álvarez, la figuració sàdica de Gino Rubert, la sàvia fotografia d'Anna Malagrida, la falsa frivolitat de Carles Congost, la reivindicació social de Núria Güell, Patrícia Dauder, Àlicia Kopf... no acabaria mai.

#437
15 de desembre 2016

#447
2 de març 2017

#450
23 de març 2017

Extincions i tendències

Per Laia Beltran

MARIA DÍAS

MARIA DÍAS

DE DISSENY

Vinçon va tancar el 2015; NU#02 el projecte i botiga de Josep Abril, Miriam Ponsa i Txell Miras va obrir el 2016.

CUANDO DESPERTÓ, EL dinosaurio todavía estaba allí. Ningú sap a qui es referia l'escriptor Augusto Monterroso en aquest microrelat, però segur que no eren els comerços centenaris de Barcelona. Malauradament, cada dia en tanca algun. El darrer? El Ingenio, la botiga de capgrossos i gegants fundada el 1838 i que havia col·laborat amb Joan Brossa, Salvador Dalí i el Cirque du Soleil. Durant la primera dècada de Time Out hem vist, amb tristesa i fins i tot desesperació, com no poques botigues amb solera es convertien en sucursals

bancàries o dispensaris de souvenirs. La llista és tan llarga com dolorosa, sobretot a partir del 2014, l'any que va entrar en vigor la llei que actualitzava els lloguers antics. Alguns pocs establiments –com, per exemple, Gratacós– van canviar d'emplaçament i han pogut tirar endavant. Molts altres, com Vinçon –tot un emblema de la Barcelona de disseny i que ocupava la casa natal del pintor Ramon Casas–, van ser fagocitats per una multinacional tèxtil abanderada del *made in China*. I quan ens despertem, encara hi serà: no, no era un malson. També hi serà Amazon.

A L'INSTITUT JA ens van explicar que l'energia ni es crea ni es destrueix, només es transforma. Deu anys de Time Out al peu del canó ens han donat prou indicis per afirmar que amb la moda passa una cosa semblant. I qui diu moda, ho diu d'una manera inclusiva, sumant-hi botigues, creadors i esdeveniments satèl·lit tan dispars com la passarel·la 080, el Festivalet i el Palo Alto Market. Avui ja no podem anar a la botiga de Zazo&Brull ni de Juan Antonio López però sí a la que comparteixen Miriam Ponsa, Txell Miras i Josep Abril. La unió fa la força.

També han arrelat botigues on el mateix dissenyador és qui t'atén (Malahierba, Ivori, La Tercera...), *concept stores* *indies* o de luxe (Colmado i Nuovum vs. Sta. Teresa) i *pop-ups* als hotels més *cool* (My Barrio, La Algodonera...). Del boom de la moda *vintage* n'han sobreviscut quatre i la moda ètica i sostenible està virant de fenomen puntual a estil de vida (Coshop). Però, alerta, demà tot pot canviar.

AL DAVANT

#455
27 d'abril 2017

#482
30 de novembre 2017

Compra entrades i reserva taula a timeout.cat

MATHIEU ZAZZO

Carla Bruni

«La paraula
pot ser
més perillosa
que la
música»

PRIMERA FILA

► Pàgines 50 i 51

La cantautora presenta demà al Palau el seu disc de versions 'French touch'

Carla Bruni

«No sé
quina idea
té la gent
de mi»

JORDI BIANCIOTTO
BARCELONA

Carla Bruni va reaparèixer aquesta tardor al mercat discogràfic amb *French touch*, un treball en què porta a un terreny intimista, amb aromes folk, jazzístiques i llatines, 11 cançons anglosaxones de tots els temps, de Henry Mancini a AC/DC. Tres anys i mig després del seu debut barceloní, la cantautora, exmodel i ex primera dama francesa presenta el seu nou repertori demà al Palau de la Música (21.00 hores), dins del Festival Mil·lenni.

—Així que ha decidit descansar com a compositora i parlar a través de cançons d'altres autors.

—Exactament. Va ser cosa de David Foster, el productor, que llavors era el responsable de Verve, el meu segell als Estats Units, especialitzat en jazz. Va venir a veure'm al concert que vaig fer a Los Angeles en l'anterior gira i em va dir que li encantava la meua veu però que era una pena no poder entendre els meus textos en francès, per això em va demanar que escrivís cançons en anglès. I això jo no puc fer-ho. Ho vaig intentar du-

rant molts anys i no n'era capaç. Així que em va plantejar: ¿per què no fer un disc de *covers*? Com que tenia moltes ganes de treballar amb ell, ho vaig acceptar.

—Part del disc es va gravar als històrics estudis de Capitol, a Los Angeles, amb músics de prestigi com Jim Keltner i Dean Parks. ¿Buscava un determinat clima de disc clàssic?

—Sí, una atmosfera que David va ser capaç de construir i que lligava amb l'esperit de les cançons. Gràcies a David vaig poder comptar amb aquests músics fantàstics.

—¿Quina és la clau per entendre la selecció de les cançons?

—No hi ha una clau. Són cançons per ser escoltades, no cal entendre-les. No és un treball intel·lectual. Només són una sèrie de cançons per sentir per plaer. Si t'agraden, fantàstic. Si no, no passa res.

**—El disc s'obre amb *Enjoy the silence*, de Depeche Mode. ¿Ens està dient que la música a vegades és so-
roll ambiental i que és millor dis-
frutar del silenci?**

—No, més aviat que les paraules poden ser perilloses, més que la música. Les paraules es poden utilitzar per mentir, no sempre són una cosa bona. I aquesta cançó és avui potser més necessària que mai, perquè actualment la gent parla molt.

—Adapta *Miss you*, dels Rolling Stones, amb violins de *disco music* antiga i una guitarra espanyola. Li agrada transformar les cançons.

—Sí, m'encanta. Una cançó es pot convertir en una cosa diferent, aquest era el repte permanent en tot aquest disc. Dels Stones m'agrada gairebé tot, és molt difícil triar, i em vaig quedar amb aquesta adaptació pel seu sabor llatí, hispà, que vam aconseguir imprimir-li.

—*The winner takes it all*, d'Abba, sense el ritme pop original, és desoladora.

—I és que és una cançó molt trista, sobre una parella que acaba de trencar! M'agrada el folk i amb aquest tractament pots sentir la crueltat d'aquestes estrofes. M'encanta Abba, sobretot per ballar, però aquesta cançó és una altra cosa.

«Són cançons per escoltar, no cal entendre-les. No és un treball intel·lectual. Són per sentir per plaer»

«Als concerts es barregen moltes emocions. M'encanta ser a l'escenari, és un lloc bonic»

—¿I què l'atrau de *Highway to hell*, d'AC/DC?

—És una cançó perfecta de música metalera i em va agradar tractar-la com una cançó de jazz, va ser divertit i així pots prestar més atenció a la lletra. M'agrada la versió original d'AC/DC, però aquí en vam voler fer una versió femenina [riu].

—¿Femenina? ¿S'identifica amb el missatge d'estar «a l'autopista cap a l'infern»?

—Bé, iprefereixo estar a l'escala al cel [*Stairway to heaven*!] Per a la meua generació, Led Zeppelin va ser molt important. Tot i que per a una banda de metal, estar a l'autopista cap a l'infern és una cosa bona.

—Converteix *A perfect day*, de Lou Reed, en un vals.

—Un petit vals, sí. Podria haver triat qualsevol altra cançó de Lou Reed, des de The Velvet Underground fins a les del disc amb John Cale, *Songs for Drella*, per exemple. El meu disc favorit segurament sigui *Berlin*, molt fosc. Vaig tenir l'oportunitat de conèixe'l fa uns anys. Tinc un bon amic que també era amic seu i vam quedar

un dia per dinar, amb el meu marit, Lou Reed i la seva dona, Laurie Anderson. Era un gran home que va tenir una infància complicada. Potser arrossegava un dolor llunyà que venia d'allà.

—¿Com va ser comptar amb Willie Nelson a Crazy?

—Doncs tan senzill com gravar la versió, enviar-l'hi i preguntar-li si li agradaria cantar-hi. I va passar una cosa increïble: iem va dir que sí! Va cantar la seva part i me la va enviar. M'agrada el country, aquesta cançó en particular i la versió que va fer Patsy Cline.

—Han passat quatre anys i mig des del disc anterior. ¿Li ha costat trobar el moment per concentrar-se i fer el disc?

—No, només que jo soc bastant lenta fent les coses. No soc gaire ràpida, no.

—¿Tornarà a gravar cançons pròpies en francès?

—Sí, segur, aquest és la meva principal feina, compondre cançons. Servocalista i interpretar cançons llegendàries com les d'aquest disc és increïble, però m'agrada compondre. I per escriure, definitivament, la meua llengua és el francès. Una mica l'italià, també. Pense en els dos idiomes, i si estic a Itàlia una temporada acabo pensant i fins i tot somiant en italià. I l'anglès, per cantar m'està bé. Mai he intentat cantar en espanyol, ho podria provar.

—Va debutar amb *Quelqu'un m'a dit*, fa ja 15 anys. Després de cinc discos, ¿creu que el públic veu en vostè una artista consolidada?

—No tinc ni idea de com em veu la gent. ¿Potser vostè podria dir-m'ho? No tinc percepcions sobre això.

—Bé, se suposa que això és una entrevista en què vostè és qui respon unes preguntes.

—Oh, però no hi ha regles a les entrevistes, ¿oi? Sigui com sigui, si em pregunta quina idea crec que té la gent de mi, no ho sé.

—En aquest temps, i després d'una primera gira internacional, ¿ha après a sentir-se còmoda a l'escenari?

—En els concerts es barregen moltes sensacions i emocions, i jo no utilitzaria la paraula *comoditat*, però sí que puc dir que m'encanta ser a l'escenari, és un lloc bonic.

—Torna a Barcelona després d'actuar el 2014 a Pedralbes.

—Ho recordo bé, va ser l'últim concert del *tour*, en un lloc fantàstic i davant d'un públic encantador. Aquesta vegada vindré amb dos músics més, violoncel i bateria. Repassarem moltes de les cançons d'aquest disc i alguns dels meus treballs en francès. Serà una cosa íntima i càlida, o això és el que intentaré. ≡

ENTREVISTA Carla Bruni ofrece estos días dos conciertos en Madrid y Barcelona

Dos 'toques franceses'

PRIMERA DAMA "Era Carla Bruni incluso cuando vivía en el Palacio del Elíseo. Aquella fue una gran experiencia, pero estoy feliz de que acabara"

ROMA. EFE

Carla Bruni visitará España este mes para ofrecer dos conciertos y dejar aquí algo de ese *toque francés* que en 2003 le permitió reinventarse como autora del éxito mundial *Quelqu'un m'a dit* por encima de su pasado como modelo y el convertirse en primera dama de Francia.

"Era Carla Bruni incluso cuando vivía en el Palacio del Elíseo. Aquella fue una gran experiencia, pero también una etapa compleja y estoy feliz de que acabara", reconoce la artista.

Su matrimonio con Nicolas Sarkozy, presidente galo entre 2007 y 2012, coincidió de pleno con gran parte de su consolidación como intérprete y compositora, algo que en su opinión no tuvo incidencia real en sus creaciones.

"Yo nunca tuve poder alguno. Esa fue una idea tonta de los medios. Lo único que podía hacer cuando estaba casada con el presidente era ayudar a otras personas; eso sí que era estupendo", asegura Bruni (Turín, 1967).

Cinco son los álbumes que jalonan actualmente su discografía, desde el citado *Quelqu'un m'a dit* (2003) hasta el más reciente *French touch* (2017), en el que versiona en clave acústica y con su peculiar estilo temas míticos en inglés.

Hacer un disco en ese idioma fue idea de su productor, David Foster, multipremiado merced a sus trabajos previos con artistas como Barbra Streisand, Whitney Houston, Michael Jackson o Mariah Carey.

Foster fue a verla en 2013 a uno

Carla Bruni, durante el Festival de Música de San Remo. EFE/ARCHIVO

Hoy actuará en el Teatro Nuevo Apolo de Madrid y el viernes lo hará en el Palau de la Música de Barcelona

de sus conciertos en Los Ángeles y le propuso trabajar juntos, pero a Bruni le costaba mucho componer en el idioma de Shakespeare y, por ello, decidió grabar un disco de versiones con canciones como *The winner takes it all* de ABBA o *Highway to hell* de AC/DC.

"Tenía 24 demos que quedaron reducidas a 11 cortes. No sabría decir por qué estos y no otros, pero todos están atados a mi memoria", argumenta Bruni, que lanzó como primer sencillo su reinterpretación del tema de Depeche Mode *Enjoy*

the Silence, una de sus canciones favoritas "en el mundo entero".

Puede que canciones como estas o como *Miss you*, de *The Rolling Stones*, no concuerden con la idea de *canción francesa* que el público tiene de ella, pero se hallan muy en la raíz de lo que ha hecho siempre, declara.

"En realidad son canciones que cantaba antes de componer mi propia música, así que de alguna manera me inspiraron", señala la artista, quien, como medio italiana, no descarta lanzar "algún día" un álbum de canciones en su otra lengua madre.

Su *French touch* llega cuatro años después de *Little french songs* (2013), último álbum de estudio con composiciones propias hasta la fecha, algo a lo que resta importancia. "Cuatro años para mí no es mucho tiempo, a mi edad ese es un plazo que pasa muy deprisa", dice entre risas, negando cualquier crisis de inspiración.

Hoy lo llevará al Teatro Nuevo Apolo de Madrid y el viernes al Palau de la Música de Barcelona, transcurridos tres años de su última y "fantástica" actuación en esta ciudad.

"Por supuesto que soy feminista. Mi generación tuvo muchas oportunidades porque las mujeres que vinieron delante nuestro lucharon por cosas como el control de natalidad o el aborto legal... En los años 60 y 70, que es cuando yo nací, se hizo mucho en este sentido y creo que ahora todo esto está volviendo de nuevo, lo cual me parece genial", matiza.

11 Enero, 2018

Nadie camina de costado. Lo sabemos porque lo vemos. Dar un paso al lado es un eufemismo. Y cuando alguien quiere hacer creer lo contrario es porque nos está indicando que pretende seguir una ruta paralela a la que las circunstancias le han obligado a abandonar para intentar regresar más adelante a la calle principal. Pero también aprendimos que las líneas paralelas son aquellas que nunca se encuentran, por eso intuimos que volver sobre los pasos perdidos es un imposible.

La geometría marca la vida y la poesía la senda. Aquella que, según Machado, al volver la vista atrás verás que nunca has de volver a pisar. Que Artur Mas repita por segunda vez en dos años que da un paso al lado no significa que ignore este principio elemental. Solo quiere disimular públicamente lo que le escuece personalmente. Es comprensible. Sabe que le echan pero se resiste a admitirlo. Las circunstancias políticas han sido aciagas con él. Paciente aspirante, ha visto alargar todas sus esperas más allá de lo previsible. También doblemente como oponente a Maragall: por delegación en el Ayuntamiento primero y como candidato a la Generalitat directamente después. Solo una constancia a base de esfuerzo fruto de una contención a prueba de tentaciones podían permitirle mantenerse a flote en medio de un mar embravecido por intempestivas borrascas. De ahí el timón de referencia y su consigna marinera.

Pero el mar es traidor incluso para los navegantes más experimentados. Y la política es un océano. Sus corrientes conocidas conviven con las inadvertidas y los temporales anunciados con los cambios imprevistos de viento. Así se ha visto él mismo surcando las aguas turbulentas del destino que como creyente confeso ha tenido que aceptar aunque como

persona altiva concibe injusto. Su insistencia en proyectar una imagen de humildad ha contrastado con su resistencia a reconocer públicamente sus errores, el principal de los cuales confiar en exceso en unos colaboradores que se han demostrado asesores poco atinados y compañeros demasiado interesados.

Releer el retrato nada complaciente entonces que le hizo Pilar Rahola en *La máscara del Rei Artur* (2010) ayuda a percatarse de ello y a descifrarlo con la lupa del tiempo. Allí el protagonista insistía que no se debía a nadie y que los edecanes del pujolismo conocidos como *pinyol*, en caso de existir, no le limitarían una vez alcanzada la costa presidencial. No fue

La fe y el destino

JOSEP CUNÍ

Auspiciado primero y condicionado después por ellos, el pinyol acabó siendo el hueso de Artur Mas

así. Auspiciado primero y condicionado después por ellos, el *pinyol* acabó siendo su hueso. Y tan duro de roer que para salvarles tuvo que hacer el primer gesto hace ahora justo un año.

La sentencia prevista para la próxima semana del caso Palau le obliga al segundo provocado por otras razones judiciales. Una ya sentenciada, otras amenazantes. Así, lo que él quiso hacer creer que sorteaba hábilmente de la política se lo ha arrebatado eficientemente la justicia. En medio, el ungido Puigdemont que se rebeló a ser el obediente delegado asignado. Lógico. También la vida demuestra que de tan difícil, es casi imposible ostentar el poder por persona interpuesta. Llegado el

momento, ésta debe tomar decisiones que no siempre pueden ni ser concertadas ni siquiera consultadas. Y menos aún, si estas audacias obedecen a convicciones propias en momentos cruciales que ayudan a matar al padre. Por erróneas que se demuestren posteriormente, como así ha sido y así se está pagando. Artur Mas el primero. Presentado hoy por sus contrarios como el responsable del delirio independentista no tardará en conocer el veredicto de sus detractores, que se alejaron de él verbalmente como ya hicieron estos últimos meses sutilmente al percatarse que no había vuelta atrás y que las únicas posibilidades de mantenerse en el poder era arrimando su ascua a la sardina de quien podía pelearlo.

Y ahí están algunos de ellos, asesorando en Bruselas lo que no pueden imponer en Catalunya. Ese país virulento que Mas conoce y padece. Ese calvario social plagado de corrientes subterráneas de las que emergen los zarpazos más dolorosos por inimaginables. Ese mundo desagradecido en el que es ingrato sobrevivir a tu propia estela cuando el tiempo la va difuminando. Y ese fue el otro traspie de quien no supo leer las escrituras electorales y no quiso ceder a la evidencia del veredicto. Cual centro de un triángulo perverso, Artur Mas ha ido viéndose como cada uno de los vértices se le alejaba inexorablemente. La presunción de inocencia judicial, la generosidad que esperaba de los beneficiarios de sus concesiones económicas y la lejanía de unos herederos políticos que le dieron por amortizado cuando entendieron que debían refundarse en otras siglas imposibles. Reivindicándose como mártir de la causa por él enarbolada solo consiguió parecer una víctima removiéndose en su egocentrismo. Por eso dice que solo vuelve a dar un paso al lado pero que no se retira. Y es cierto. Le retiran.

Artur Mas, en una rueda de prensa en la sede del PDeCat. / MASSIMILIANO MINOCRI

Artur Mas demana «no posar en perill» la majoria sobiranista i evitar noves eleccions

► Aposta perquè l'independentisme actuï «en els marcs establerts per l'Estat» i desitja que l'acord final per a la investidura garanteixi una legislatura sencera ► L'expresident del PDeCAT dona per fet que si Puigdemont torna a Catalunya el detindran

AGÈNCIES/DdG BARCELONA

■ L'expresident de la Generalitat i des d'aquest dimarts expresident del PDeCAT, Artur Mas, va assegurar que «no es pot posar en perill» la majoria independentista al Parlament sorgida de les eleccions del 21 de desembre i que, per tant, cal evitar que es repetixin els comicis. Així, va demanar ahir en una entrevista de Catalunya Ràdio que el Govern que sorgeixi del 21-D «no serveixi per a uns mesos, sinó per a tota una legislatura». L'expresident del PDeCAT es va mostrar partidari que la fórmula de l'acord final entre les forces independentistes serveixi per garantir una legislatura sencera.

Mas va celebrar que l'independentisme aconseguís més del 47% dels sufragis amb una participació del 79%, «que és gairebé tot-hom», però va advertir que aquest percentatge permet mantenir el rumb cap a la independència però no a qualsevol preu. «S'haurà de fer en els marcs establerts per l'Estat espanyol, que són una collita, perquè ja s'ha vist el recorregut que tenen», va lamentar, alhora que el Govern treballi en les qüestions del dia a dia, va dir.

Va negar que la societat catalana estigui trencada, sinó que està políticament dividida «com hi ha una divisió profunda al Regne Unit sobre si s'han de quedar a la Unió Europea o no», va comparar, i va dir que la millor manera per resoldre aquestes divisions és un referèndum.

Creu que a l'independentisme li convé que la Presidència de Carles Puigdemont «no sigui anul·lada o desbordada des de Madrid, com ha passat en els darrers mesos» amb l'aplicació de l'article 155 de la Constitució, i va

El fins ara president del PDeCAT, Artur Mas, a la roda de premsa on va anunciar que deixava el càrrec. REUTERS

recordar que el candidat de JuntsxCat s'arrisca a ser detingut i empresonat si torna a Espanya. «Algú que va votar la llista de JuntsxCat perquè tornés Puigdemont realment vol que torni perquè el finiquin a la presó?», va preguntar.

Cas Palau

Preguntat per si la seva dimissió com a líder del PDeCAT té a veure amb el fet que dilluns vinents coneixerà la sentència del conegut com cas Palau, va asseverar que es tracta d'una decisió presa «des d'abans de l'estiu» i que havia posat perquè no coincidís amb el referèndum de l'1 d'octubre ni amb les eleccions del 21-D. «Pel referèndum de l'1-O s'hagués malinterpretat, després de l'1-O s'hagués malinterpretat i durant les

eleccions s'hagués malinterpretat», va exposar.

Va insistir que ell no ha estat citat a declarar en el judici de l'espòli del Palau de la Música i va defensar l'extresorer de l'extinta CDC Daniel Osàcar davant les acusacions de presumpte finançament il·legal del partit: «El segueixo defensant i, si hi ha condemna, el seguiré defensant, perquè el conec personalment».

En un altre sentit, Mas va constatar que tots els investigats en la causa ampliada per l'1-O -com ell mateix- hauran de prendre decisions, sobretot si la seva presència a primera línia política «posa en perill el projecte comú». Tot i que no va dir que els recomani cap passa enrere, va asseverar que ell ha aplicat sempre un codi de con-

ducta on ha prioritzat el país, després el partit i, en última instància, les seves preferències personals. Finalment Mas, que va opinar que en el nou executiu hi podria haver persones implicades en processos judicials oberts pel procés sobiranista, no va descartar que pugui tornar a primera línia política en un futur o ser candidat en unes noves eleccions. Tot i això, va sentenciar que en tot cas seria a llarg termini, perquè dona per fet que en breu pot quedar inhabilitat d'exercir cap càrrec públic.

Mas també va apuntar que no sap si mantenir una part del Govern a Brussel·les i una altra a Catalunya seria «legalment possible». De fet, va advertir que si el govern espanyol considera que l'escenari de l'acord final «no con-

vé» perquè s'ha forçat la legalitat «de manera molt gran» podria adequar les lleis per avortar-lo. Alhora, l'excip de la Generalitat també va defensar que les condicions polítiques actuals no són «normals», de manera que no es poden aplicar «codis de conducta anteriors» perquè la situació d'avui dia és «excepcional» i cal «innovar constantment» per trobar «fórmules inimaginables».

Rebuig a unes noves eleccions

Precisament, ahir el portaveu del PDeCAT al Congrés, Carles Campuzano, va considerar que Carles Puigdemont ha de poder convertir-se, de nou, en president de la Generalitat. En aquest sentit, va fer una apel·lació al govern espanyol i a la Fiscalia General de l'Estat per tal que «facilitin» que la majoria independentista sorgida de les urnes pugui «complir els seus compromisos».

Ara bé, també va reconèixer que si no és possible que Puigdemont torni a Catalunya això no s'ha de traduir en una nova convocatòria d'eleccions. «Cal primar el compromís amb els electors i els resultats del 21-D, reconeixent que no és la situació òptima però tampoc podem menystenir els resultats amb una majoria reclamant que es restauri la situació prèvia al 155», va manifestar. També va remarcar que Puigdemont «té el desig de tornar a Catalunya» però que ho ha de fer «en les condicions que reconguin la dignitat de la institució que representa com a president».

Campuzano també va reconèixer que és «difícil i complicat» que Puigdemont pugui ser investit o telemàticament o a través de vot delegat però que «és al que ens devem».

Junqueras demana al TS el trasllat urgent de presó i permisos per acudir al Parlament

► Els advocats del diputat electe en el Parlament i líder d'ERC, Oriol Junqueras, van enviar al Tribunal Suprem (TS) un escrit que sol·licita «l'autorització per al trasllat urgent» de centre penitenciari i permisos per acudir al Parlament.

Segons l'escrit de la defensa, Junqueras demana «permisos de sortida o excarceració per assistir a les sessions de constitució i d'investidura del Parlament en condició de diputat electe. Els lletrats argumenten que un pres segueix mante-

nint els seus drets polítics, com votar i ser triat en un procés electoral: «Un diputat electe ha de poder exercir les seves funcions polítiques essencials».

Empresonat al centre penitenciari maridleny d'Estremera, Junqueras també sol·licita el trasllat al centre penitenciari català de Brians I (Barcelona) per la proximitat al seu domicili o bé el trasllat a un altre centre depenent de la Generalitat proper al Parlament de Catalunya. EURO-

PA PRESS BARCELONA

Els papers que els Mossos volien cremar destapen un desviament de 3 milions al procés

► Els papers sobre el referèndum de l'1 d'octubre que els Mossos d'Esquadra anaven a cremar han destapat dades sobre un desviament de 3 milions d'euros per al procés independentista, segons apuntava ahir el diari *El País*.

El jutjat de Juan Antonio Ramírez Suñer, el d'Instrucció 13 de Barcelona, que investiga delictes relacionats amb el referèndum de l'1-O ha conclòs que entre els documents que es trobaven en 30 caixes hi ha apunts contables que sumen més de

tres milions d'euros procedents de l'Estat i desviats al procés sobiranista.

Uns documents que els Mossos d'Esquadra anaven a destruir en una incineradora en Sant Adrià de Besòs, a Barcelona. El furgó es dirigia el passat 26 d'octubre a l'esmentada planta quan va ser interceptat per agents de la Policia Nacional, que van decomissar les caixes després d'un tens diàleg amb els Mossos que viatjaven en el furgó que les transportaven. DdG MADRID

TV3 – Info K

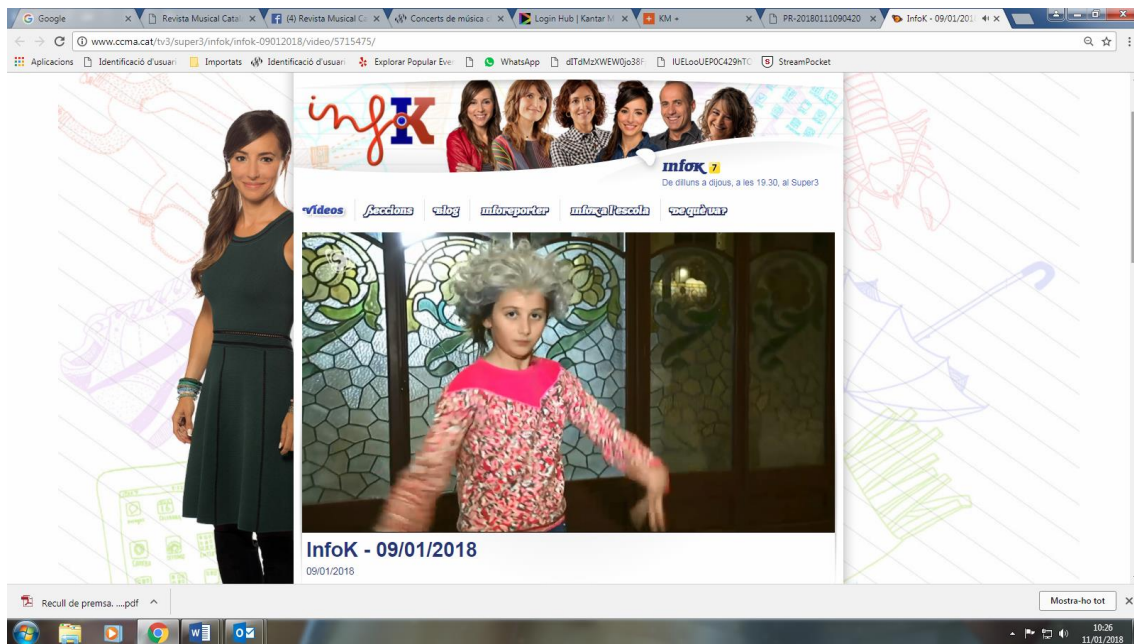
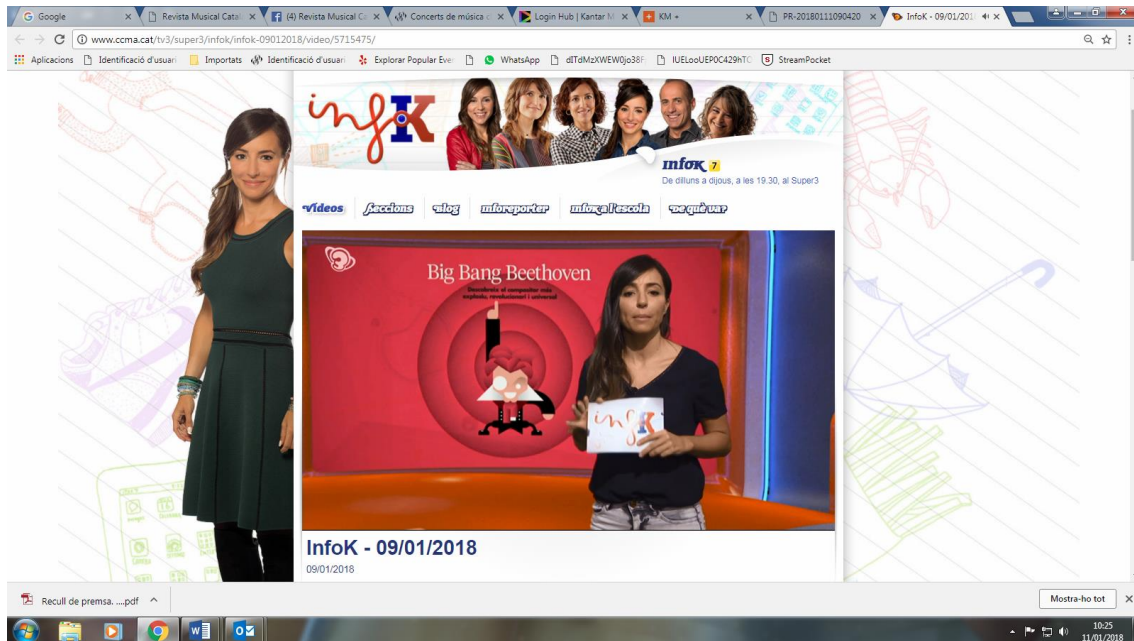
9-1-2018

L'informatiu infantil **Info K** (Club Súper 3) de TV3 va emetre dimarts passat un reportatge sobre les activitats que proposa el **CD-llibre Big Bang Beethoven**, realitzades per alumnes de l'Escola Coral de l'Orfeó Català al Palau de la Música Catalana.

Minut 07:47

Enllaç:

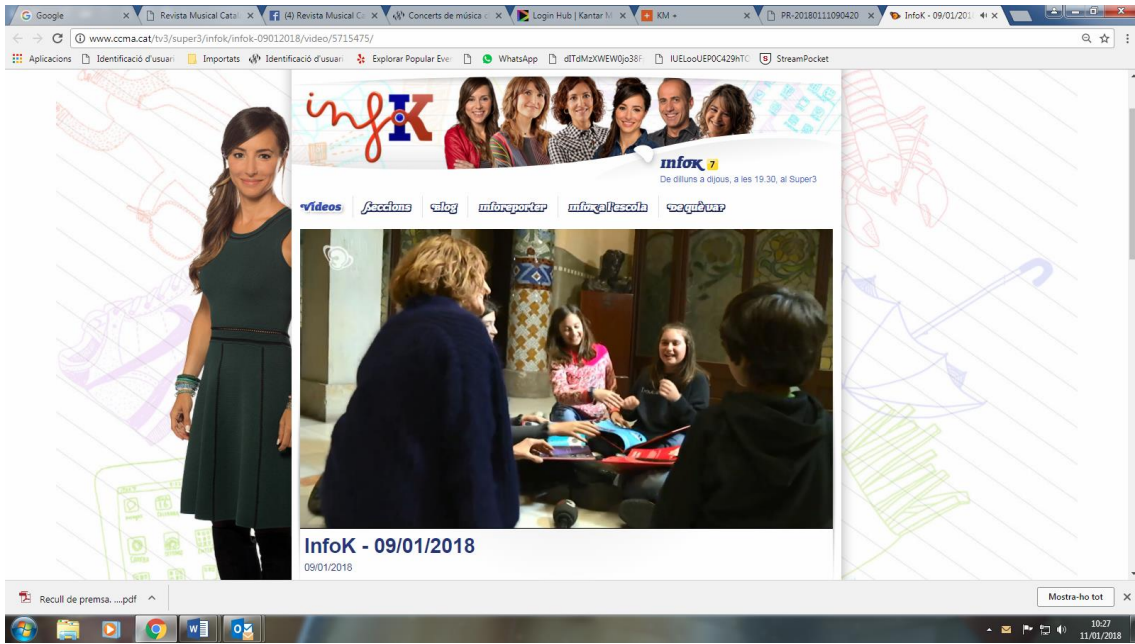
<http://www.ccma.cat/tv3/super3/infok/infok-09012018/video/5715475/>

Google x Revista Musical C... x (4) Revista Musical C... x Concerts de música... x Login Hub | Kantar... x KM... x PR-20180111090420 x InfoK - 09/01/2018 x

www.ccma.cat/tv3/super3/infok/infok-09012018/video/5715475/

Aplicacions Identificació d'usuari Importats Identificació d'usuari Explorador Popular Evi WhatsApp dTdMzXWEWj038f IUeLooUEP0C429hTc StreamPocket

infok

De dilluns a dijous, a les 19.30, al Super3

Videos Accions blog inforeporter infoK Escola vegeu

InfoK - 09/01/2018

09/01/2018

Recull de premsa...pdf

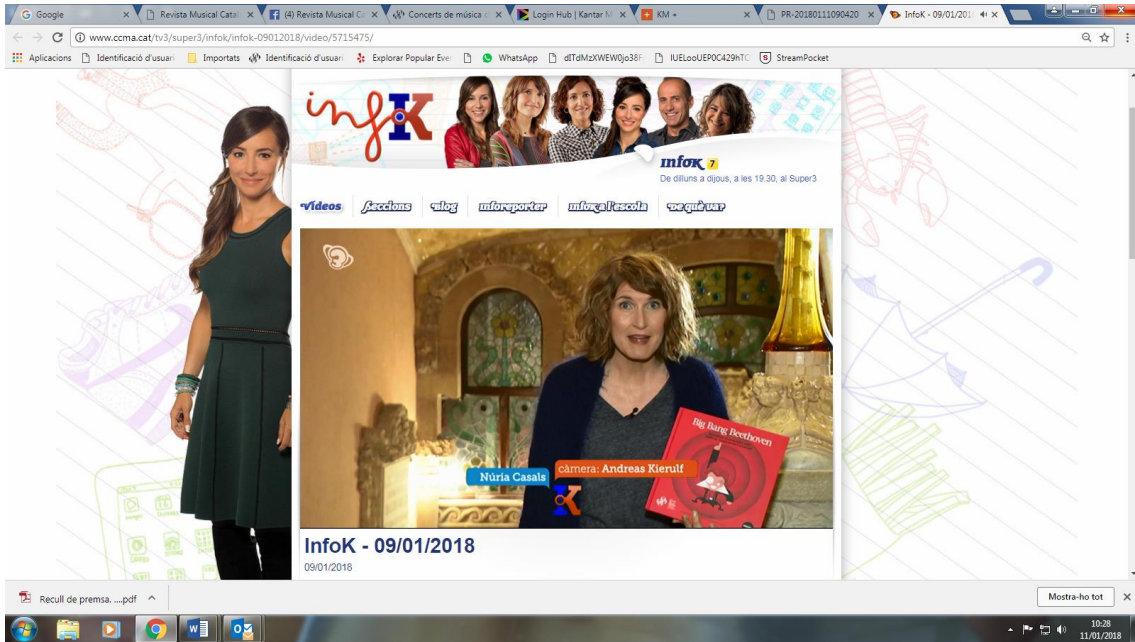
Mostra-ho tot

19:27 11/01/2018

Google x Revista Musical C... x (4) Revista Musical C... x Concerts de música... x Login Hub | Kantar... x KM... x PR-20180111090420 x InfoK - 09/01/2018 x

www.ccma.cat/tv3/super3/infok/infok-09012018/video/5715475/

Aplicacions Identificació d'usuari Importats Identificació d'usuari Explorador Popular Evi WhatsApp dTdMzXWEWj038f IUeLooUEP0C429hTc StreamPocket

infok

De dilluns a dijous, a les 19.30, al Super3

Videos Accions blog inforeporter infoK Escola vegeu

Núria Casals càmera: Andreas Kierulf

InfoK - 09/01/2018

09/01/2018

Recull de premsa...pdf

Mostra-ho tot

19:28 11/01/2018